

emma

atenció a la gent gran

Núm. 14 / Desembre de 2016

Continuem treballant per una atenció centrada en la persona
Parlem de la Caterina Descamps
Comunicació i estimulació basal
Conèixer millor a la
Remei Pons i en Leopold Blay
Moures contra el dolor
Somnis fets realitat
Voluntariat: Ajudar una mica
Institucions per a la gent gran

Editorial

Benvolguts i benvolgudes,

Quan falten pocs dies per les Festes de Nadal, la Fundació Emma edita la seva revista anual amb l'objectiu de donar a conèixer el dia a dia de la residència, dels seus residents i treballadors.

La Fundació Emma té cura de les persones grans en un moment vital i important de la seva vida, on l'atenció a rebre és un aspecte clau i el principal repte a assolir per part de tots aquells que tenim responsabilitat en el si de la residència.

Així doncs, la millora permanent de la qualitat en el servei i la millora de les instal·lacions i de l'edifici continuen sent una de les fites que tenim i que anem aconseguint a poc a poc, any rere any. Per això treballem amb diferents entitats públiques i privades per a fer-ho possible.

En aquest sentit, cal agrair al Departament de Benestar Social i Família del Govern de la Generalitat de Catalunya i al Ministeri de Serveis Socials que continuïn apostant per la Fundació Emma i per la seva millora contínua. Així com, agrair a "La Caixa", que a través de l'Obra Social hagi contribuït, enguany, amb una aportació econòmica important per a comprar mobiliari.

Aquesta confluència i voluntat positiva en pro de la residència esdevé una realitat pràctica gràcies al compromís i la vocació de servei de tots i cada un dels professionals que treballen a la Fundació Emma. En aquest sentit, cal destacar, per tant, la bona gestió de la direcció, la implicació de la regidoria de salut i serveis socials del nostre Ajuntament, així com la lloable labor humana i professional de tots i cada un dels treballadors i treballadores de la residència.

En definitiva, tot plegat és possible gràcies a la implicació i confiança de tothom i en concret de vosaltres, les famílies, els que creieu en la tasca que realitzen les persones que formen part de la Fundació Emma atenent a la gent gran.

Així doncs, només em resta desitjar-vos que passeu unes bones Festes de Nadal i que gaudiu de la lectura d'aquestes pàgines escrites des de la Fundació amb la sensibilitat i l'amor que els seus protagonistes es mereixen.

Bon Nadal i Felicitat 2016!

Ramon Roqué i Riu
Alcalde i President de la Fundació Emma.

Obra Social "la Caixa"

Continuem treballant per una atenció centrada en la persona

Mònica Rebollo Fernández. Directora de la Fundació Emma

En la revista de l'any passat, varem exposar en què consisteix el mètode de l'ACP (atenció centrada en la persona). Un mètode que està regint moltes de les noves organitzacions a les residències per a la gent gran, i que pretén organitzar els serveis tenint en compte les necessitats i les individualitats de cada un dels residents per sobre d'organitzacions horàries, del personal o del servei en si.

Enguany m'agradaria presentar-vos tres noves activitats que s'estan realitzant a la residència i que han sorgit per la motivació que el personal tècnic i assistencial té actualment envers al que és l'ACP:

1. L'Acte de comiat

Va sorgir com una manera de poder tancar l'estada de cada usuari de la Fundació, amb l'objectiu de concloure l'etapa a la residència de cada persona. Després d'un procés d'acollida i una atenció a la vida volem també reforçar l'acompanyament al comiat. Ja sigui per baixa voluntària o per defunció, respectant sempre la voluntat de cada persona i de la família. L'acte facilita informar als residents i compartir un espai d'expressió entre els mateixos. Proporciona recolzament en el procés de pèrdua i dóna importància al final de cada persona per poder-nos acomiadar de manera respectuosa. En l'acte hi poden participar totes les persones vinculades a la residència: personal, famílies i usuaris.

2. El noticiari

Es proposa la creació d'un espai que fomenti la participació del resident en el funcionament del centre, reconeixent d'aquesta manera el dret a participar en tot allò que li és propi i està relacionat amb ell.

Es reconeix igualment d'aquesta manera la comunicació com una necessitat, al mateix temps que un dret. Es realitzen reunions periòdiques en forma d'assemblees, i hi poden participar tots els residents que així ho decideixen lliurement.

3. Informes de valoració interdisciplinars adreçats a la família.

Amb l'objectiu d'apropar i facilitar la comunicació entre les famílies i els professionals del centre, establim un nou canal de comunicació, que afavoreix tenir informades a les famílies de les intervencions realitzades als usuaris. Aquest canal preveu l'elaboració d'informes de valoració interdisciplinars que es fan arribar a les famílies de forma anual. En d'aquests informes intervé l'equip interdisciplinari format per: treballadora social, infermeres, psicòloga, terapeuta, fisioterapeuta, coordinadora i gero-cultora de referència.

Aquestes tres noves experiències ens permeten comunicar, arribar i treballar amb les necessitats personals de cada resident i de les seves famílies.

Parlem de la Caterina Descamps

Monica Rebollo Fernández. Directora de la Fundació Emma

Quan ens varem plantejar qui seria el protagonista de la nostra revista aquest any, va sorgir la idea de parlar de la Caterina Descamps. No és la primera vegada que algú escriu sobre la seva vida, i això ens aturà, i ens va fer pensar que potser no hi som a l'alçada de l'assaig que s'ha escrit sobre ella. Finalment decidim que volem fer-vos arribar a tots un petit bocí de la vida d'una persona que ha esdevingut algú entranyable a la residència.

La Caterina ha viscut una història d'allò més interessant, una vida marcada per moltes situacions dolces, agres, quotidianes i difícils

La Caterina (Caterina-Martina per l'avi i Joana) va néixer a Setcases, el 2 de març de 1920. Filla d'un matrimoni de pastors era la última de cinc germanes, l'únic nen que van tenir els seus pares va néixer mort. Només l'Anneta (vuit anys més gran) i ella van aconseguir sobreviure al mes de vida. El seu pare l'anomenava "Pitu" per aquelles ganes que havia tingut de que fos un nen. Quan ell tomava de cuidar el ramat jugava amb les dues germanetes. Se les posava als genolls i les feia saltar mentre cantaven.

Els dos primers anys de la seva vida els va passar a Setcases, després varen marxar a Tegurà, allà ajudava als pares a tenir cura dels xais i de la casa, als set anys va començar a anar a escola. La Caterina explica que molts dies s'aixecava d'hora i marxava de casa sense dir res a la mare. Se'n anava a veure a l'avi Martí, que ja era molt gran, i això la feia arribar tard a col·legi. La seva professora Doña Adelina Guimera Ruíz no entenia perquè sempre arribava tard... Ella no podia passar sense veure el seu avi, gran i geperut.

La seva mare l'encoratjava perquè fos una nena ben espavilada. L'adolescència se la passà treballant, veremant i ballant (durant nou anys va anar a Ribes Altes), collint bolets, buscant flors de saüc per assecar i vendre, coneixent gent, fent-se forta i valenta, sobrevivint a les dificultats que anaven tallant i modelant la persona i el caràcter que hem conegut.

La Caterina es va casar als 20 anys, amb en Joan. Als pocs mesos va néixer en Miquel, el seu gran amor, la personeta per la que la Caterina va sentir que lluitaria tota la seva vida. En Joan va ser un home malaltís, amb una salut feble, i ella, la dona forta i valenta va tirar endavant al seu fill, la seva casa, i les necessitats del seu home.

En Joan havia heretat el Molí de Setcases, i en ell, l'any 1972, la Caterina va idear un Bar... i el seu fill va proposar que millor seria un restaurant. I d'aquell Molí que havia funcionat per fer llum, farina i fusta anys enrere, sorgí el Restaurant el Moli, també esdevingué hostal. Va ser un altre motor de vida per

La Caterina i en Cisco cuidant un burra que s'ha quedat orfe. Li donen llet de vaca

Viatge de noces amb en Joan 1966. La Caterina cuida de la truja i els porquets

1975. La Caterina regentant el Molí

la Caterina. Aquest motor la va fer moure, córrer, el va viure amb tal passió, amb tal entrega, que segurament arribà a malmetre la seva salut.

La Caterina ha patit malalties, ensurts i dificultats, però sempre ha lluitat per la seva vida, per la seva autonomia, per continuar movent els seus braços i les seves cames, ha continuat somrient, traient forces, decidint... La vida no sempre li ha tomat el somriure ni la força... Però ella perseverant continua lluitant.

En Miquel, el seu fill, ens explica que la Caterina ha estat una percussora del feminisme, i una defensora de les dones i els seus drets. De ben segur hi hauria per escriure més llibres, en cada paraula d'ell sobre la seva mare emet devoció i admiració. La mateixa admiració i devoció es desprèn dels ulls de la Caterina quan parla del seu fill. Un nen llest i espavilat, que va decidir que volia ser enginyer veient com treballava l'inspector (Julián Arenas) quan anava a revisar el moli. Aquest li va aconsellar estudiar a Madrid, i ell se n'hi va anar...

En Cisco va treballar amb la família des de molt jove (en tenia 17). Va arribar a un pacte amb en Joan i els ajudava a portar tota la feina de la casa, la serradora, i el que anés sorgint. La Caterina explica que sempre els va ajudar molt, durant la malaltia d'en Joan els acompanyava, i ho sabia fer anar tot, tot ho aprenia ràpid, a casa va ser un més de la família.

En Cisco explica, que la Caterina

“ha sigut una persona molt important per a mi, quan es va quedar viuda ens varem ajuntar, jo n'he tingut sort de tenir-la amb ella i ella de jo també...”

...hem passat molts anys junts treballant molt per tirar endavant (terres, bestiar...) durant tots aquests anys hem estat bé...

...ha sigut una persona molt seriosa, ho havia de ser ja que havia de tractar molts temes. La considero una persona molt treballadora i decidida”.

L'Anna (fisioterapeuta amb qui se les ha hagut de veure molt sovint) també té una visió particular, però molt compartida, *“la Caterina és el clar exemple del valor, l'audàcia i el coratge d'una dona amb empena. Als seus 96 anys lluita, viu i es sacrifica per tot allò que per ella és important; en realitat, és una addicta a la vida... en la rehabilitació, té una autoexigència fins arribar a l'esgotament, però amb ella es demostra que amb la perseverància i l'esforç, tot és possible...”*

*...recordo quan em va explicar, que abans de ser adormida per una operació de fèmur li va dir al metge que la operava: **Sr. Dr. faci bé perquè jo vull viure i d'aquesta no em vull pas morir!***

La Caterina desperta una sensació de respecte, d'admiració i de carinyo, perquè tot i les dificultats, el dolor, la frustració i la claudicació, és capaç de regalar-nos cada matí, cada dia, cada vegada que ens creuem, el més bell i ampli somriure, i el desig de passar un bon dia.

La Caterina amb la seva neta jugant a Vallter

L'opinió de l'especialista

Sussanna Armengol Puigoriol. Terapeuta Ocupacional de la Fundació Emma

Comunicació i estimulació basal

En edats avançades, en residències per la tercera edat com la Fundació Emma, hi ha usuaris amb pluripatologies i alguns amb uns nivells de comunicació molt limitats.

Quan ens posem el seu costat per donar-los suport en les activitats de la vida diària moltes vegades al parlar-los o al mirar-los, al donar-los de menjar, en rentar-los la cara... ens costa interaccionar-hi. Els expliquem i els acompanyem verbalment amb cada moviment que fem, però ells s'estan comunicant amb nosaltres? Els hi facilitem el camí?

Moltes vegades pensem que ells estant contents, perquè ens somriuen, ens obren els ulls... i segurament és cert, però em establert amb això una bona comunicació? L'estimulació basal ens fa entendre i veure la comunicació cap aquestes persones amb dèficits tant importants d'una manera diferent, establint un camí per poder-nos-hi comunicar. La comunicació en estimulació basal té com intenció, segons Fröhlich, "ajudar a les persones amb necessitats generalitzades de suport a percebre els propis sentiments i expressar-los; a diferenciar i reconèixer persones i a expressar-ho".

L'expressió es pot donar a través de:

- Senyals corporals vegetatius (com respirem, el pols, la temperatura corporal...)
- Senyals corporals tòncics (si està hipotònic o hipertònic)
- Ulls (com estan, si oberts o tancats, si la mirada està perduda...)
- Mímica facial (expressions, gesticulació...)
- Moviments
- Gestos i mímica
- Veu i llenguatge.

Per atendre aquestes expressions i poder-nos-hi comunicar, hem d'utilitzar des de E.B. (estimulació basal) el contacte, que es treballa des de 3 àrees diferents: l'àrea somàtica, l'àrea vestibular i l'àrea vibratòria.

1 Amb l'àrea somàtica treballlem la consciència de la forma del nostre cos, el tamany, el límit, el volum i el pes.

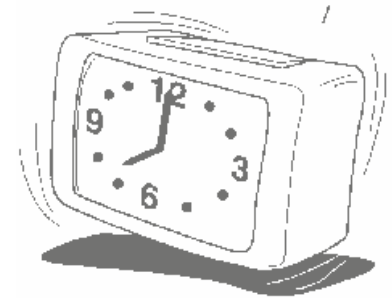

2 Amb l'àrea vestibular permet treballar l'orientació espacial i l'experimentació de la gravetat, percebre el moviment (girs, rotacions, moviments verticals), treballar l'equilibri i afavorir a un bon to muscular, afavorir a l'atenció i l'alerta, reforçar la percepció corporal, coordinar i activar els sistemes visual i afavorir a l'orientació.

3 Amb l'àrea vibratòria ens permet treballar l'esquelet i la profunditat del cos aconseguint una percepció interna del

propis cos, donar suport al moviment, disminuir la tensió muscular i facilitar l'experimentació de l'entorn.

Amb el treball d'aquestes àrees (somàtica, vestibular i vibratòria) s'aconsegueix tenir millor consciència del propi cos i així, un, sap que existeix i pot establir comunicació amb els demés, a diferents nivells segons edat i patologies que es pateixin.

És doncs el treball en estimulació basal una via que facilita, entre altres, la comunicació amb persones que per la seva pluripatologia i amb dificultats de consciència del seu propi cos (to, pell, profunditat, moviment...) els hi és molt difícil la comunicació.

Coneguem millor a...

REMEI PONS RIGAT

Anna Escribà Salvans, fisioterapeuta de la Fundació Emma

El teu millor record: ja fa temps... quan era jove... vaig cantar "rosó" (pel teu amor) al Comptal de Ripoll.

Un lloc per perdre't: a la Pobla de Lillet, a "Cal Releta" on vaig néixer.

L'última cosa que fas abans d'anar a dormir: reso un parenostre i un àngel de la guarda.

Alguna cosa per la qual valgui la pena lluitar: vaig lluitar molt pel meu marit...

El teu color preferit: el blau cel.

Una situació on et sens ridícul: ara...

no en sé cap...

Una paraula: "Rosó"

Un o una cantant: Montserrat Caballé

Un moment de la teva vida: el dia que vaig conèixer el meu home.

Un artista: Elisabeth Taylor.

Una ball: el vals.

Una flor: la rosa.

Una afició: cantar.

Quan et diuen Fundació emma, què et ve al cap: que aquí tot m'agrada.

LEOPOLD BLAY AULINAS

Florentina Suriñach Costa, coordinadora de la Fundació Emma

El teu millor record: el meu casament

Un lloc per perdre't: hi ha molts llocs per perdre's

L'última cosa que fas abans d'anar a dormir: mirar la televisió

Alguna cosa per la qual valgui la pena lluitar: per la llibertat

El teu color preferit: tots en general

Una situació on et sens ridícul: segons les ocasions

Una paraula: cap en concret

Un o una cantant: Plácido Domingo

Un moment de la teva vida: molts

Un artista: varis

Una ball: molts

Una flor: la rosa

Una afició: la pintura

Quan et diuen Fundació emma, què et vé al cap: un lloc a on es fa una bona labor

Un bon consell: Mou-te contra el dolor

Anna Escribà Salvans, fisioterapeuta de la Fundació Emma

Com ja sabem, l'exercici físic proporciona tot un seguit de beneficis per cuidar el nostre cos:

- Protegim el sistema vascular.
- Disminueix el risc de patir infarts de miocardi.
- Reduïm el risc de patir Diabetis del tipus II.
- Augmentem la densitat mineral òssia.
- Baixa el risc de caiguda.
- Disminuïm els nivells de colesterol.
- Evidència d'una amplitud de la capacitat pulmonar.
- Potencia les capacitats cognitives rebaixant el risc d'aparició de demència.
- Intensifica l'autoestima i la cohesió social, atenuant els signes d'ansietat i depressió.
- Millora el dolor generalitzat i principalment el d'origen osteoarticular.

Mou-te contra el dolor amb exercici tenint en compte la seva durada i intensitat segons les nostres capacitats motrius:

Si tenim dolor, en qualsevol pràctica esportiva, per evitar lesionar-nos...

- És imprescindible buscar la regularitat intercalant dies de repòs entremig segons la tolerància al dolor.
- Evitar ingerir analgèsics per reduir la percepció del dolor i poder fer un exercici físic més intens.
- És important fer un bon escalfament i estiraments al acabar la pràctica.

Exercici com anar a la **PISCINA** ens va bé per:

- 1 millorar la força i la resistència cardíaca.
- 2 Flexibilitza i tonifica la musculatura en general sense danyar les estructures musculotendinoses.

Exercici com anar a **CAMINAR** ens va bé per:

- 1 Reduir la inflamació del sistema ossi i les articulacions
- 2 Evita la rigidesa articular i millora la

Activitats

Susanna Armengol Puigoriol, terapeuta ocupacional de la Fundació Emma

Ja tenim a les mans novament la revista de la Fundació Emma, des del primer número hem tingut aquest apartat on expliquem les activitats que hem estat realitzant durant el transcurs de l'any.

Hem celebrat totes les festivitats marcades en el calendari: la castanyada, el carnestoltes, les festes de Nadal, Sant Jordi... A més sempre realitzem altres activitats pròpies del centre. Com a novetat, hem introduït tasques de col·laboració a les feines de la llar, sobretot pensades per usuaris que ja les realitzaven a casa, d'aquesta manera reemprenen un treball que els era habitual: pelar patates i parar la taula, plegar roba, alguns residents que es veuen en cor, també es fan el llit. Continuem realitzant activitats d'esbarjo com jocs de taula, manualitats, competició de bitlles (on cada any, fem un campionat amb la residència de Camprodon), petanca, bingo, i, per descomptat, amb gran joia, la celebració dels aniversaris.

Oferim un bon ventall d'iniciatives perquè els nostres usuaris puguin escollir cada matí i cada tarda de dilluns a divendres.

A part de les activitats de grup, també tenim en compte les aficions personals dels nostres usuaris, és per això que adaptem els espais i es puguin sentir com a casa.

Aquí teniu una petita recopilació de fotografies fetes durant el transcurs de l'any. Gaudiu-les.

PRIMER PESSEBRE VIVENT

Al riu pescant i, a la Cova, l'adoració dels pastors al nen Jesús.

DINAR I BALL A LA TEULERIA

Són molt celebrats els tradicionals dinars i ball a la Teuleria. Una diada d'alegria

Flors per alegrar el nostre entorn

PARADA DE LA DIADA DE SANT JORDI

L'Estrella i la Teresa venen roses fetes als tallers

PLANTADA DE FLORS A LES JARDINERES A LA FESTA DE LA PRIMAVERA

AMB ELS INFANTS DEL "MOLÍ PETIT"

Trobada al jardí de la Fundació amb els nens i nenes

TARDES D'ESTIU AL JARDÍ

Amb la col·laboració del voluntariat

SORTIDA D'ESTIU

Enguany varem fer la excursió als Hostalets de'n Bas, un dels pobles més típics de Catalunya

FESTA MAJOR I ONZE DE SETEMBRE

El playback Torelló actuant amb motiu de la Festa Major. Representants de la Fundació Emma a l'ofrena floral

LA CASTANYADA: UNA FESTA ASSENYALADA

Primer cal preparar les castanyes i fer els panallets. Després la gran celebració: Enguany amb un concert de la Coral de Jubilats de Sant Joan.

TARDES DE CAFÈ

Un cafè i xerrar una estoneta a la terrassa del bar

TARDES DE MÚSICA

Tardes de música amb els "Amics de la cançó"

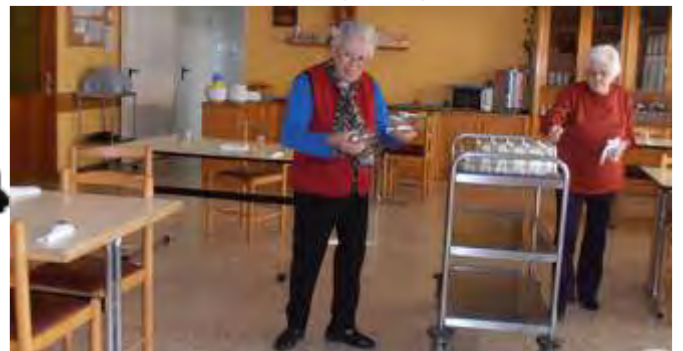
NOUS TALLERS DEL CENTRE D'ACTIVITATS DOMÈSTIQUES

Maria Bassas i Rosario Navas al taller d'ajuda a les cuineres.

La Remei Pons, Maria Llach, pelant patates

La Rosario i Pura participant al taller de parartaules

Un somni fet realitat

Isabel Arrabal i Carmen Blanco, gero cultores de la Fundació Emma

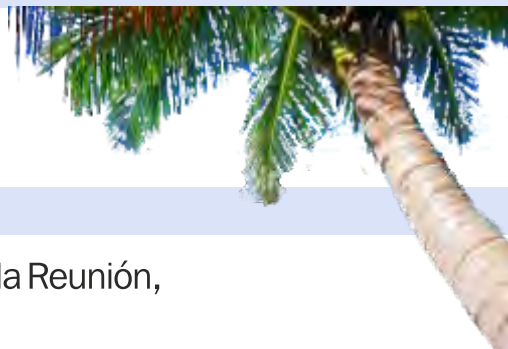
TERESA ROURE ROVIRA

El meu somni era tenir fills i he aconseguit tenir dos nens, també tenir nets. "Això es el mes gran de tot". També tenia el somni de tenir una màquina de cosir, bordar, volia veure amb els meus germans les estrelles i va ho vaig aconseguir fer, va ser una nit estant amb ells a la muntanya, va ser un somni fet realitat.

ENGRÀCIA CASALS

No crec en els somnis ni en il·lusions. El que ha de passar passarà i mai he pensat. Sempre he viscut a pagès i la vida ha estat molt difícil.

JUANA MULERO

Mi sueño ha sido viajar, he ido a la isla de la Reunión, también casarme y ser bisabuela. Tambien venir a Sant Joan a vivir por que tengo una hija.

ROSARIO NAVAS

Un sueño cumplido fue ir a Málaga con mi marido i visitar la playa donde íbamos cuando eramos pequeños. También tener nietos i biznietos

JOSEP MARIA TARRÉ

El meu somni va ser tenir una moto que en va costar molts calers, una BSA de color blau. Portava a tothom a la moto, i es que en aquella època tenir una moto es con ara tenir un Mercedes. Era molt jove i era la meva gran il·lusió.

JOSEP MUIXART

Per mi va ser com un somni quan després d'una caiguda que en fer estar molt temps a l'hospital en vaig recuperar, va ser con recuperar la meva vida i poder continuar endavant. També en va fer molta il·lusió entrar a treballar al Corte Inglés.

RAMON AÑÉ

No he tingut mai gaire somnis per que he sigut sempre molt realista. M'havia agradat tenir cotxe perviatjar i voltar pertot Catalunya. També m'agradava ballar, he ballat molt amb la meva dona.

GLÒRIA FOLGUEIRAS

Mi sueño es ir a Lourdes, siento mucha emoción cuando estoy allí delante de su imagen.

Voluntariat. Perquè sóc voluntària

Pepita Escude, voluntària de la Fundació Emma

Si algú em pregunta perquè soc voluntària a la residència, la meva resposta es sempre la mateixa, que al tenir-hi ingressada a una persona de la meva família sempre en va semblar que allí hi havia un munt de feina per les noies que atendien a la gent. Em va fer més conscient de que a l'estar jubilada a mi em sobraven hores que poden servir per ajudar una mica.

Ajudo a donar menjar a persones que no poden fer-ho per elles mateixes, persones que em sap

greu de perdre-les, tot i que, la meva manera de pensar es que en aquest món hi som de passada i millor marxar quan la nostra qualitat de vida no mereixi la pena viure-la.

Aniré ajudant sempre que pugui i estic segura de que, si jo algun dia em trobo en el seu lloc, estaria contenta si algú em dediqués una estona del seu temps a fer-me companyia. Personalment estic agraïda a qui en permet fer aquesta petita ajuda, crec que el favor me'l fan a mi.

Les institucions per a la gent gran

Joan Solà i Galceran, familiar de resident de la Fundació Emma

Les persones que, com jo, ja comencem a tenir una certa edat, és normal que cada vegada pensem més en com serà el nostre futur, quan ja passem a formar part del que es coneix com la Tercera Edat, aquella en la qual les nostres capacitats i les nostres forces cada dia van minvant i ens anem fent més dependent.

Les residències de la gent gran potser no estan prou ben vistes socialment, tot i el gran servei que fan a un col·lectiu al qual, curiosament, tots aspirem a arribar a formar part algun dia. Potser seria bó, doncs, de trencar aquesta mena de tabú i obrir de bat a bat aquestes institucions no només als familiars i amics dels seus usuaris, Potser seria prou interessant començar a proposar-ho, també, a la societat més jove per tal d'acostumar-los a veure com a normal la realitat de la part final de la nostra vida.

Seria, doncs, cap disbarat, programar alguna visita per els nostres nens i nenes de les escoles?

M'atreveixo a pensar, sense ser-ne cap expert, que podria ser una gran oportunitat per els nens per perdre la por a parlar amb les persones que hi viuen i comprovar que aquests centres no són guetos, ni hospitals, ni cases de la por, sinó equipaments

oberts i que les persones grans no estan tancades ni les tenen amagades. Veure com viuen, com es distreuen i com es relacionen.

També per a les persones que hi viuen i no estan acostumades a rebre aquestes tipus de visites seria una experiència positiva. Normalment, el contacte de la gent gran amb els infants, sempre són motiu d'alegria a la gent gran. Estic segur que respondrien amb una actitud molt positiva. Potser, fins i tot els més possibilitats es mudarien o endreçarien la seva habitació per poder-la ensenyar. Em resulta fàcil pensar que una visita d'aquestes característiques podria convertir-se en un dia festiu per els residents.

He tingut experiència amb el tracte amb persones amb les seves capacitats disminuïdes i he pogut comprovar com les seves cares, apagades i tristes, cambien i se'ls il·luminen en rebre visites de gent jove, trencant la monotonia del seu dia a dia. Què no faran, doncs, aquests avis entranyables, molts d'ells amb molts anys acumulats però amb el coneixement molt sencer...

Potser tot això que dic comporti moltes dificultats per dur-ho a la pràctica. Potser sí. Potser aquesta idea fregui, fins i tot, la utopia. Però, tant se val... m'havingut de gust exposar-la.

